

נחשב בתקופת המנדט אחד מבתי-הספר הטובים ביותר. עם מסיימו נמנים כמה אישים שיצא להם מוניטין בעולם הערבי מאוחר יותר, כמו שוקרי מוהתדי - היועץ המישפטי של ראש-ממשלת ירדן; מסבאה קאזמי - ח"כ בירדן (לשעבר שר בממשלה ושופט מנדאטורי); פואד חאמזה - דרווי שאירגן בשנת 1927 את משרד-החוק של המלך עבד אל-עזיז (אביו של פייסל), ואביו של נאפו עצמו הלא הוא האמדי נובאני - מתרגם המישה לערבית ומ-תורגמן של בתי-המישפט בירושלים. מישפחת נובאני ידועה בקשריה ההדוקים עם היהודים ואביו של חאמדי, סבו של נאפו, נרצה במאורעות תרפ"ט על-ידי כנפיות המופתי, אחרי שהציל יותר מ-50 שכנים יהודים בביתו שבציר העתיקה.

הפגנות

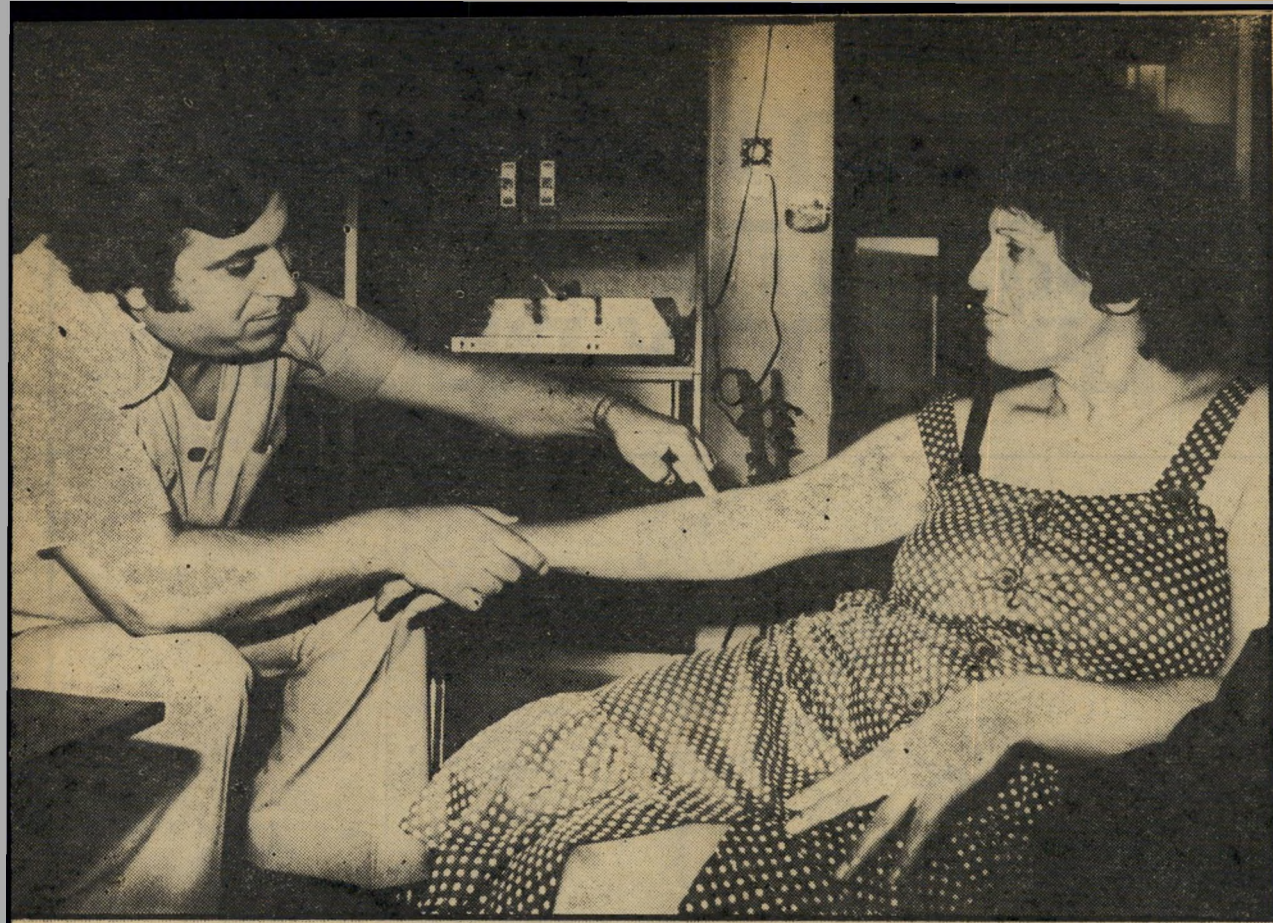
נגד ההעברה



כ שסיים נאפו את לימודי התיכונים ב-1965, החליט ללמוד רפואה. השאיפה להיות רופא התפתחה בו עוד בהיותו תלמיד, כתוצאה מהיעדרויותיה התכופות של אמו מהבית, מסיבות בריאותיות. בשנה האחרונה עברה אמו ניתוח גיג' קולוגי קשה בבית-חולים וזה, בעצם, נתן לי הרגשה מיוחדת - בית בלי אמא," אומר נאפו.

בשעתו לא היה בית-ספר לרפואה בירדן, ומרבית הסטודנטים נסעו ללמוד בארצות ערב האחרות. נאפו למד רפואה בעיר המצרית אסייט, מרחק 375 ק"מ דרומית לקאהיר. בכפר הסמוך לה, פאנימור, נולד גמאל עבד אל-נאצר.

האוניברסיטה באסייט קמה מייד אחרי המהפכה של נאצר ב-1952 וכללה, נוסף



רופא-מישפחה

פעמים רבות נקרא נאפו בבחי' לות לביתם של חולים שאינם עצמם. בתמונה: בודק כאביה

של אם למישפחה שעימה הוא מיווד, במיוחד עם הבת ובעלה. רפואת המישפחה, לדבריו, היא תחום המחייב התמחות בכל המיקצועות החשובים לציבור, וכולל טיפול בילדים ובמבוגרים.

רוממה בירושלים ובשכונת גילה. שם גם ניתנה לו ההודמנות להרצות במרכזים הקהילתיים השונים, ובקייטנות לנשים מרובות-ילדים. לא פעם נענה לדרישת הציבור וקיים הרצאות נוספות, שלא נכללו בתוכנית העבודה.

עדות להצלחתו של הד"ר נובאני באותן שכונות ולמידת התחבבותו על האוכלוסיה, אפילו למצוא בהפגנה שנערכה על-ידי תושבי שכונת רוממה, כאשר הגיעו השמועות על העברתו למקום אחר.

(המשך בעמוד 49)

ההתמחות שלי כרופא-מישפחה. עבדתי ב-בית-החולים, לפי סדר ההתמחות, כמעט בכל המחלקות.

"במיסגרת עבודתי נעשו כמה עבודות מחקר מעניינות מאד שחלקן בוצעו בסוף טור הערבי. כמו, למשל, המחקר על יתר-לחץ-דם, שנעשה בראשות הד"ר הורוביץ באבר-גוש, שתוצאותיו עניינו כמה מרכזים חשובים בתחום הזה בארה"ב, שביקשו לשתף איתנו פעולה."

בתוך תקופת ההתמחות עבד הד"ר נור באני שלוש שנים במירפאות שבשכונת



הידיד

נאפו הצטלם עם מוהל תינוקה של מישפחת שעימה. התיידד עם המישפחה כשילד את ילדה הראשון, ומאז הוא הרופא המישפחתי שלה. בבית-החולים שערי-צדק בירושלים, שחוליו הם בעיקר דתיים, הוא הרופא הערבי היחיד.

על בית-הספר לרפואה, גם בתי-ספר ל-הנדסה, חקלאות ומדע, שמטרתם היתה לפתח את האיזור ולשרת את האוכלוסיה. בזמנו של נאפו למדו בה כ-17,000 סטודנטים, בהם כ-1,200 - כולל נשים - בבית-הספר לרפואה.

כעבור שש שנות לימוד ושנה של התמחות, נרשם נאפו להתמחות גינקולוגית בקאהיר, והתקבל לבית-החולים קאטר אל-עיני, אבל איחוד המישפחות בקיץ 72, שינה את מסלול חייו. "כשהגעתי ארצה," הוא מספר, ביקרתי במוסדות רפואיים בירושלים ושאלתי על אפשרויות של עבד דה, קיבלו את דברי ברצינות בבית החור חיצתם של כמה רופאים, שעד עכשיו אני רוחש להם כבוד מיוחד, ביניהם פרופ' מנצ'ל, מנכ"ל משרד הבריאות, ד"ר פינג, ד"ר פרייר, מנהל מחלקת ילדים, וד"ר הורוביץ, מנהל יחידת הדיאליזה (כליה מלאכותית) ומחלקת הכליות.

"בתוך תקופה קצרה השתלטתי על קשיי-השפה ועל הרגשת החרטה, תודות לעידוד ולשיתוף-הפעולה של אותם רופאים. עבדתי כמתמחה ברפואת המישפחה והקהי לה, למעשה, בהתחלה רציתי לעבוד שם שנתיים ולהתחיל את ההתמחות הגינקולוגית בקאהיר, אבל כעבור שנתיים נכתי חוק לעבודתי ומצאתי את עצמי עובר ממחלקה למחלקה ומתקרב לגמר



פלסטינים

הד"ר נובאני, שני משמאל, במצריים עם ארבעה חברים ירושלמים פלסטינים.



המציר

נאפו מודד לחץ-דם של אדם שאל ביתו נקרא באופן דחוף. האיש הוא חולה-לב, הזקוק למנת חמצן גדולה. החולה הגיע אליו מן המירפאה הסמוכה לביתו, שם שלחו אותו חזרה הביתה, בטענה שאין די חמצן עבורו.